

מסורת הש"ס

(ט) נפתחים ית: ויש"ג, (ז) ולא
למעוטי כהונה שאין פסול זה
כו'. רש"ל, (ג) ויע"ש כרש"י
שהארץ עוד בזה,

יורה אור השלם

וְהִבְשֹׁר אֲשֶׁר יִנֶּע בְּכָל
טָמֵא לֹא יֵאָכֵל בְּאֵשׁ יִשְׂרָאֵל
וְהִבְשֹׁר כָּל טְהוֹר יֵאָכֵל
בְּשָׂר: וַיִּקְרָא זֶה יֵט

הגהות הב"ח

(ב) רש"י ד"ה אמר לך וכו'
מחיים דבעל חמי: (ג) ד"ה
ומאחר וכו' לר' יוחנן פריך
דקאמר: (ד) ד"ה שחומר
בחולין וכו' ועלה אוכל
בחולין וכמעשר:

תוספות שאנן

תחומה נמי לא חיבהל
 ביהוה שיש בה ספק וזה
 שנתנו משפט מביא דוגמה
 בתורה בתורה וזה משפט
 ברכות פ' ד' חז"י בני נשים
 אחין שקדשו ב' נשים
 ונשבעו כניהן לחופה
 החלום נשיותיהן זה לזה
 אומר בגמ' א"ר ר' יהודה
 נשואות ישראל נפסלות
 בתרומ' ר' נשא אמר
 בתורה דוגת אמרת לאבול
 בתורה וכן משפט ב'
 החזקין נביא לא מיריד במש
 ע"י חייב בירוחם כנסו
 אשכנזי כנסו וי' מיטא א"ר
 לפרוך לא לאלמנה נביא היא
 עמה מחלתה ה"נ (ילמא)
 ע"י חייב
 בירוחם אשכנזי חזקין
 ונבעל ששאר ונתנו משפט
 ודמיא דמיא ארמנה
 ששחלתה אשכנזי לכהנה
 ה"נ וזה אמרת בתורה
 וה"נ משפט ב' האשר רבה
 דוגת אחי נשיתיהן א"ר
 שבעל עבד עבד ונתחין
 לא משיר ואחית משפט א"ר
 לתורה לא וא"ת המורא
 נפקא ר' דוגת אמרת
 בתורה לא אשכנז
 בתורה (ובקרא) אליו אשכנז
 המה. וי"ל דנפקא ל'
 מתיבתא ביה וי' חיה
 לאיש ור' דרשי' פ' אלמנה
 חיה גזול ויהי שבעל

לפסול בה פסולה מן התורה
כיון שבעלה נולד אצלה ואין
לה פסול גדול מזה בעלה ואין
אשת איש נבעלה לאחר
(ל"ה) ולפי' דלפי' דלפי' דלפי' דלפי'
לפי' דלפי' דלפי' דלפי' דלפי' דלפי'
ביום שאל את משמע ליה
כי תהיה לשון ויהיה אלא כי
הבעל (ל"ה) נ"ה נ"ה נ"ה
(מכ"ה): מה בעל ובעל
מחיים. מ"ה דמחיים ובעל
ק"ה נסתר אחר כוון השם
נאמנה ליה לבעל. ולפי' דלפי'
מקרא ג' (נ"ה) למידי דמספר
כי מ"ה מחיים אחר ויהיה
תורה למעט כוון: ויהיה
מסוק ו' בא לפרסא את אלה
לפי' דלפי' דלפי' דלפי' דלפי' דלפי'

אסור וקיימא דאי מנשה
 וליבא למיטו ודאי סמך אהרן
 אקיימא אדיתורי: ה"א דע
 כ"ב גירל: ומאחר דאין לו מקו
 משמא. ל"ה: ומה טבול אין לו
 חסדו ותרומה קדושים [במשש]
 דמפרי ק"י לאו דין לו כ"ה. ו
 ככור אין שם עקבא דאמר
 הכא א"ר טרופא דאמרי דין [ג]
 דאשמעי מה שד"ע. מקור לא
 וכו' כלי הותר לכלל אסורו לו
 וכו' אהרן אשמעי דכלי שבו
 זה ואם אדם חסדו ותרומה
 וטבול אין לו חסדו ותרומה
 וכו' ש"ס לו טהרה נעית
 ככרם א"ב הטמא א"ב א"ב כ"ה
 ל"שבה טמא טומא אכול
 וכו' ש"ס טמא אכול מ"ה
 טהרה מבקש אין טבול מ"ה

קרא. ויילף מההוא טעמא גופיה
ק זונה כדאי זונה ובתרומה הא
א (כ) כי תהיה לאיש זר כי תבעל לזר
תאכל ואין לך פסול גדול מזה כשהיא
הינדא

שְׁהָרִי עֲשֵׂה בָּהּ סֶפֶס
 נָמִי לֹא תִיבְעִי קִרְא
 זֹנֶה כְּזֹנֶה אֲלֵא לֹר'
 כְּתִיבִי חֵד לִכְעַל וְחֵד
 וְחֵד לְתִרְוֹמָה וְרִבִּי
 כְּתִיבִי חֵד לִכְעַל וְחֵד
 וְכִהְיֶה אֲתִיָּא בְּקָל
 מִמָּוִי דְּאִיצְמִרְךָ ק
 אֲתִיָּא בְּקָל וְחִוּמִּי
 לִכְהֻנָּה תִרְוֹמָה שְׁר
 דִּוְמִיָּא דְּבַעַל וְבוּעַל
 אָף תִּרְוֹמָה נָמִי כ
 דְּלֵאחֲרֵי מִיתָה וְר"ע
 לִיָּה וְאִי נָמִי אִית לִידִי
 וְחִוּמִּי טִרְח וְכִתְבִּי
 אֲמַר רַב דְּבֵר שֵׁישׁ ב
 דַּעַת לִישָׁאֵל מִהֲוִי
 אֲשֶׁר יַעַב כְּכֵל טַמְא
 דְּלֵא יֵאכֹל הָא סֶפֶס
 אִימָא סִיפָא יְהִיבְשֵׁר
 וְדִאִי טַהוֹר הוּא דִּיאֵס
 וְסֶפֶס טַהוֹר לֹא יֵאכֹל
 כֹּאן שֵׁישׁ בּו דַּעַת לִישֵׁ
 לִישָׁאֵל וְאִיצְמִרְךָ דְּרִבִּי
 לְמִיגְמֹר מִסּוּטָה דִּיאִי
 בְּרִשּׁוֹת הִיחִיד וְכִין ב
 לְמִיגְמֹר מִסּוּטָה וְאִי
 דִּיאִכָּא דַּעַת נִגּוּעַ וְ
 דְּרֵשׁ רַבִּי עֲקִיבָא וְכֵל
 דִּאִין לֹא לְמָה טַמָּא
 רַב מִן הַתּוֹרָה אִין
 לֹא וְכֵה טַבּוּל יוֹם
 בְּתִרְוֹמָה כְּכֵר שְׁנֵי
 "שֵׁיעֲשֵׂה שְׁלִישִׁי בְּר
 מָה לְטַבּוּל יוֹם שֶׁכֵּ

ותביע. בתעמא ונעמא כי סוטה דיש
ה. קמשמע לן דרב גידל דנפקא מכל
זו דעת צוה שטעמא אכל בתעמא לא
א מן התורה למה הוא טמא בתרומה
אחר לטהור אכל הוא היה טעמא:
שטעמו: שטעמו: כחולין. בדאמרין
תלחא קראי כחיי טבל ועלה
שמשו אוכל בתרומה הדיא כפרתו
נקדשים: כדר שני שטעמו כחולין.
וכו יעמא חולין ותרומה וקדשים
בתרומה. ודיו ליכא למייר דאסן
קל ותרומה לא אחרין דיו: שכן

הוא ולא יאכל את ספק טעם סטור יאכל.
הוא ישינו לומר דיעת הפסוק לית אסמורא
דיש בה דעת שני דיעת כבועל המטמא קמל
וחזון חזון עתיד דור אחר לטורח הוא היה
לזה (ועליל) לחזון דכתיב: ויהי ספק חבזו
ימירא מפר' ק' פסול בו אצט' מפר' ק' והוא
מפר' ק' אנו אינא למיפרי, אלא דור טרופ
קדש מדתיב והבשר אלא עני כלל טעם. עני
לא ש' ק' ולא [אתא] אלא ללליי מדרש הפסוק
[בשמן] ראשון וטעם הוא אלא [המטמא]
ליי במים אלא וטורא אלא לניעיה אלא להשתמש
בשמן עניבא במינא אלא הטעם אלא היה נוצע
לוי [הזה] [המטמא] אלא וטעם אלא וטעם
מניה וטעם הוה טעם וטעם וטעם וטעם
ומלי וטעם דאין אלא טעם במקרא אלא עשה
דכאמב כן העור והורטב כופס שאור ישיחה
לי טעםא מדרס. וטעם ראשון [המטמא] דכשמיש
דאמר כן מ"א קיבאב דלא ש' טעם ש' אלא
ש' לויבא ליה טעםא מדרס מדרס (כ' אטעם
ש' אטעם

כשם שהמים פרק חמישי סוטה

כז.

אני לא אחר כיון דטמאה
ת בתרומה ולכהונה יש
אלא לענין בעלה דאיכא
ענין תרומה וכהונה הוה
איתחא איתחא איתחא

פרק קמא ממין קורא
מהני תלתא קראי ליבס
הסם מני ר' מאיר אומר
לאמרות בצרסה אחד
לבעול ואחד לתרומה
שיא אקורה לבסיה
ול תרומה למא לא חלו
ואת ישראל ואנאסא שאל
לבסיה אקורה לאכול
מניו ואסא שאלה אקורה
דמת לאכול בתרומה אמר
איהאמרת אתם לבסול ואמת
ליבס אמר ר' יוסי
קורה קן חסר מת חולת
ומ: חד לתרומה וחד
לין להקשות וי ספק
דלא דלאי ודאי וינפה
ומות ולכניה דהב צפ
מזא (דף סח.) מרבי
כי תהיה לאיש זר כיון
שול לה שזר אכלה פסלה
עמנו ומחבי וכו' וקא
איהאמרת חייבי כריתות
ומי הו ככלל נבעלה
ומאי שאל דלא מני הכו
כי תהיה כחבי דוקא בני
חייבי כריתות דלא
אלמא חייבי כריתות לא
מתן ואמת איש איהי נמי
ומת ואם קמפקא אחאי
ישיב סם אותה הגירסא
אמר נבעלה לפסול לה
כל חייבי לאין כיון
בה קדושין לא פסלי
וממזר דפסלי מנלן
היה הוה מנאפקא לא
היה שעמ מיה כהן
קדושין משמע קרא
ולאפוקי חייבי כריתות
ואי חבי ועבד וכו'
היה מני למימר חייבי

לפעיל דקתני כותי והיט
משום ציאה ומשני פסלי
לפסול לה חייבי כריתות
שפק ארבעה אחין (שם דף
עילת אשת איש ועוד קל
גלי ועוד הא אמר בעשרה
והנה משוי לה וכיון דזונה
שביית או שנבעלה בעילת
כל תרומה לכהנת (א):

[illegible]

עין משפט
ור מצודה

א"א מ"י פ"ח מהל' אבות
הועמאה הל"ג:

תוס' שאנץ (המשך)

[illegible]

חדא ולא אשכחן דכלי חרס
המקרה ביום פתיל ראנו
מזיל בחימיה בדמסת
תניבה אמרי' אין חטאת
ניצלת בצמיר חרס אבל
תרומה לא תב. ועוד אכל
אמרי' ראנו מזיל אין זה
פסול דתרומה דהא לא פסיל
מזיל אלא ראנו מגין ומאכל
היא נטמא מאהל הסת ונא
אקטרי מוסיף בתרומה. ועוד
כל הצד השוה שכלמסד
שבא ללמוד דהא לא צריך
שהיה הצד השוה המזון וזה
היה כל דקמאר הצד השוה
שבהן שמוחזין בחולין ואין

שיטה זו בכל החמור כל
גורסא' וצדק השוה שבין
ודכל חסא איני טהור בחולין
תשובה דאין צדק הכח
ליל כל חסא יוכיח שאין
הנאה חסא קרית ומה עולה
אם מה לה לערלה שכן לא
ועצבה בן בעירה מורשה
משולם (ז) וצדק לישב שר
עצב חסא ומימי ששכר
ב שמש אלא ששכר עדיין
בן מימי ששקה ששלה
זכר ששכר וזל תל-כל
אשון (י) (ז'ה'') וכל כלי חסר
מכחית לטוטאן וכל אסר
לא גירה הנאסא וכל
ששכר כל חרשים ומימי
כר שר לנו לומר דטהורין אי
גירה חסא השמש אר קשא
עלה ונאסלה אלא וקשה

שים בחיני טהרה במקוה מעטא
ואל וכלי הוא לעמן אשר כדלמר
אן כלל וכה שם וע"ש.

מינו הוא לפי ששניהם גידולי קרקע [ו]ן
מרה משה"ב. (ז) נקטרה ממה שהיה
שניה ונקטה טהורה פנים חדשות בלא

הוא מטמא אותם תדרם וע"כ צ"ל השם
הוא בשלטי הנבזרים על הנהיית תדרם
כ"ס שם. (ח) ותחסיטותיו ותקנה עמל

וְהָיָה כִּי יִשְׁמַע ה' אֶת הַקּוֹל וְהָיָה אֵלֶיךָ וְהָיָה כִּי יִשְׁמַע ה' אֶת הַקּוֹל וְהָיָה אֵלֶיךָ וְהָיָה כִּי יִשְׁמַע ה' אֶת הַקּוֹל וְהָיָה אֵלֶיךָ

11) לימד על הנסתר שטען המרכז